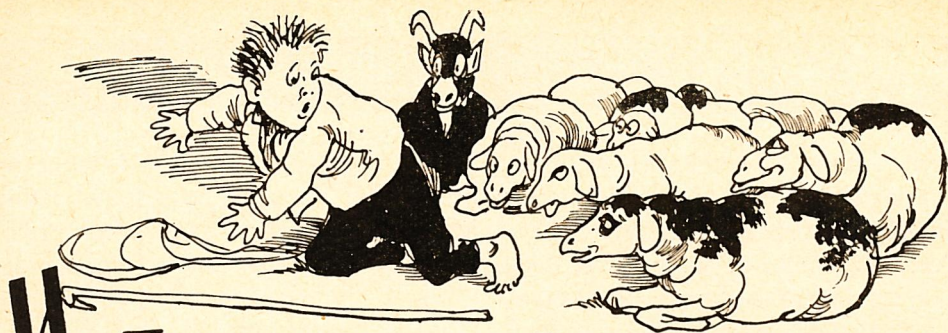

История без Заглавие

приключения и случки

Това момченце се казвало Генчо. Добро и послушно момче билъ Генчо, но билъ много страхливъ. Не смѣлъ да ходи самъ по къра, затова го оставяли да се върти вкжщи около женитѣ: вода имъ носѣлъ, до кооперацията ходѣлъ да купува туй-онуй, малкитѣ пиленца пасѣлъ — да ги не давятъ котарациѣ. (На това мѣсто котаракътъ Панчо се облизалъ). Дѣдо Стоименъ ималъ овце, които пасѣли при Бѣлата вода. Тамъ ималъ кошара. Овчаръ му билъ Горанъ.

Една сутринъ Горанъ докаралъ овцетѣ рано—рано. Заболѣло го жбъ и, като не намѣрилъ човѣкъ да съобщи на дѣда Стоимена да отиде при овцетѣ, докаралъ ги въ село. Така се случило, че него день дѣдо Стоименъ ималъ работа, та събудилъ Генча:

— Генчо, стани, дѣдовото, че днесъ ти ще си ми овчарѣтъ. Бате ти Горанъ е боленъ.

Генчо започналъ да мига на парцали. Кога е водилъ той овце?

Уплашилъ се. Дѣдо Стоименъ забелязалъ това и казалъ:

— Не бой се, дѣдовото, нѣма да ги карашъ далече. Ще ги завъртишъ въ селската мера и ще ги пазишъ, докато се мръкне. Генчо го било страхъ, но нѣмало що — излѣзълъ. Подкаралъ овцетѣ. На излизане, въ страха си, рекълъ:

— Дѣдо, ами ако не мръкне, пакъ ли да ги докарамъ?

Дѣдо Стоименъ билъ ядосанъ и го сгълчалъ:

— Абе глупчо, кога не е мръквало, че и днесъ да не мръкне?

Генчо навелъ глава и тръгналъ. Цѣлъ день пасѣлъ овцетѣ. Почнало да мръква. Слънцето залѣзло, но изгрѣла пълната месечина. Свѣтнало като день. Горкото сираче! Нали било свѣтло, и нали оставило дѣда си Стоимена ядосанъ, не посмѣло да подкара стадото. Останало да чака, докато се стъмни още малко. Ала овцетѣ отдавна се били напасли и били уморени, защото Генчо не ги плад-